This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

PK
3796
V77A6

YC132332

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

URVASÎ

OCH

HENNES HJÄLTE

ETT SKÅDESPEL

AV

KALIDASA

ÖVERSATT AV HILDING ANDERSSON

LUND 1906
BERLINGSKA BOKTRYCKERIET

Digitized by Google

Digitized by Google

PK 3796
V77A6

DEN text, som jag i föreliggande översättning följt, är utgiven av M. R. Kále i Bombay 1898. Min tolkning är dock mycket fri — ej så, att jag tillagt något, som ej havt sin motsvarighet i originalet (en del sceniska anvisningar undantagna), men så, att jag uteslutit åtskilligt, som jag misströstat om att kunna göra njutbart för en nutida läsare; och så, att jag i åtskilliga fall mera utlagt och förklarat än översatt. I de metriska partien har jag alldeles avstått från att efterlikna Kalidasas versmått.

H. A.

M342404
Digitized by Google

Digitized by Google

Han, som av de vise nämns »Den Ende»,
Han, vars väsens fullhet hela alltet
ej förmår att rymma: — jord och himmel
han till brädden fyllt och strömmar över —

Han, allena värd att kallas Herre,
enda målet för asketens späkning,
när han kuvar alla sinnesdrifter,
undertrycker själva andedräkten;

Han, som gärna vill sig låta finnas
av den frommes bön och trogna kärlek,
Han, den evige, den högste Siva,
give er den enda sanna lyckan!

Teaterdirektören. Se så! Nu måste här bli något av. *(Ropar inåt kostymeringsrummet)* Är herr Marisha där?

Medhjälparen. Ja, herr direktör! Här är jag.

Dir. Hör, Marisha! Alla de andra styckena har publiken sett så ofta, att den kan dem utantill. Nu skall jag bjuda dem på någonting nytt: ett skådespel som heter »Urvasî och hennes hjälte». Nu gäller det, att aktörerna sköta sina roler ordentligt. Säg dem det!

Medhj. Ja, jag skall förmana dem. *(Går).*

Dir. Och jag skall säga den ärade publiken ett ord. *(Bugar sig.)*

Vår dikt Kalidasa
har skrivit tillsamman.
Den börjar med fasa,
men slutar med gamman.

Digitized by Google

Ett välvilligt öra
oss värdes förunna!
Vi lova att göra
det bästa vi kunna.

(Rop bakom förhänget:)

Hjälp, hjälp! Kom hit någon, som håller med gudarna! Kom hit någon, som kan flyga bra!

Dir. *(lyssnar.)* Vad är det för skrik jag hör liksom från en flock havsörnar uppöver mig? Aha! Ja visst!

Urvasî med några andra nymfer
hade kallats till Kuberas salar
att med sång och danser fägna honom,
guldets herre, rikedomens gud.

Men på återvägen från hans boning
har en fräck demon dem överfallit
rövande den vackraste i flocken,
och de andra ropa nu på hjälp.

(Han går. Förspelet är slut.)

(Nymferna komma in förskräckta.)

Nymf. Hjälp, hjälp! Kom hit någon som håller med gudarna! Kom hit någon, som kan flyga bra!

(Förhänget i bakgrunden kastas undan, och konung Purûravas kommer in, åtföljd av sin körsven. Detta uppträde tänkes försiggå högt uppe i luften, och då konungen nu kommer in, skola åskådarna föreställa sig, att han står i sin flygande vagn, och körsvennens rörelser ange, huru han tyglar hästarna.)

Kon. Lugna er, flickor! Här är jag, Purûravas, som kommer från min uppvaktning hos Solguden. Tala om för mig: vad ha ni att klaga över?

1:a nymf. En otäck demon!

Kon. Vad har han gjort er?

2:a nymf. Jo, du skall veta, store konung! Urvasî, vår kära syster —

3:e nymf. — den vackraste av alla nymferna —

1:a nymf. — Ja, hon var så vacker, att själva Lakshmî skönhetens gudinna, var avundsjuk på henne —

Digitized by Google

2:a nymf. Ja, hon kallades för Himmelens Smycke.

3:e nymf. Det var henne som Indra brukade sända att förvirra stränga botgörare och locka dem från vägen, då de med sin späkning nalkades himmelen för mycket.

1:a nymf. Hon hade varit med oss hos Kubera —

2:a nymf. — och på hemvägen, just som vi voro halvvägs, stötte vi på demonen Kesin —

3:e nymf. — han som bor i Guldstaden —

1:a nymf. — och han tog Urvasî fången och förde bort henne och Chitralekhå också.

Kon. Kan ni säga, åt vilket håll nidingen styrde kosan?

Nymf. Ditåt — åt nordväst.

Kon. Trösta er då, flickor! Jag skall nog skaffa henne tillbaka.

1:a nymf. Ja, Purûravas kan det.

2:a nymf. Han är ju Mångudens ättling.

Kon. Var skall jag träffa er, när jag kommer tillbaka?

Nymf. Här på toppen av Guldberget.

Kon. *(Till körsvennen.)* Kör rakt i nordväst och låt det gå undan!

Körsvennen. Det skall ske.

(Konungen och körsvennen angiva båda genom sina rörelser, att vagnen flyger fram i ilande fart.)

Kon. Hej, vad det går! Med den här farten skulle jag hinna fatt själva fågelkungen Garuda och inte bara den nidingen Kesin. Se bara!

Molnen, böljande i vita massor,
vältra tjockt inunder mina vagnshjul
liksom dammet efter snabba hovar
gömmer vägen, där det virvlar opp.
Tagelbuskarna, som smycka betseln,
ligga sträckta rakt bakut av farten.
Vimpeln från sitt fäste ut till spetsen
står i luften som ett draget streck.

(De åkande försvinna.)

1:a nymf. Nu är kungen borta. Vi måste skynda oss till det stället, som vi kommit överens om.

Digitized by Google

2:a nymf. Ja, låt oss det!

(Nymferna angiva, att de klättra upp för berget och stanna på toppen.)

1:a nymf. Jag är så ängslig. Jag undrar, om han kan göra, vad han lovade.

2:a nymf. Han ja! Det kan du vara säker på. Själva Indra, när han skall föra något stort och farligt krig, brukar kalla till sig denna kung Purûravas och ge honom befälet över trupperna. Och då segra de alltid.

1:a nymf. Måtte han bara segra denna gången också!

3:e nymf. *(efter en stunds väntan.)* Var inte ängsliga mer flickor! Där kommer hans vagn, som han har fått av Månguden. Jag känner igen vimpeln. — Och ni kan lita på att hän inte kommer med oförrättat ärende. *(De stå ivriga och se ditåt. Konungen kommer in på sin obefintliga vagn med körsvennen och med Urvasî, som ligger afsvimmad i Chitralekhâs armar.)*

Chitr. Söta lilla Urvasî! Kom till dig igen!

Kon. Ja, lugna dig nu, sköna nymf!

Skaka bort all överdriven fruktan
ur din rädda själ.
Indra håller väl
med sin makt demonerna i tuktan.
Öppnas ej, när solen på den höga
himlen stiger opp,
lotusblommans knopp?
Nu är natten slut. Slå upp ditt öga!

Chitr. Hon andas, så att jag ser, att hon lever. Men varför kommer hon då inte till sans?

Kon. Hon har blivit riktigt förskrämd.

Som blomman darrar på ett hårfint fäste,
så skälver hennes lilla skrämda hjärta;
det märks på amuletten, som jag skymtar
i sänkan mellan hennes fina bröst.

Chitr. Nej, Urvasî! Visa dig duktig nu! En himmelsk nymf får inte vara en stackare. *(Urvasî kommer till sans.)*

Kon. *(glad)* Hon kommer sig igen. Se bara!

Digitized by Google

Som nattliga skuggorna vika,
när månen går upp över bergen,
och såsom en lysande flamma
frambryter ur bolmande röken,
så vaknar den midjesmärta
ånyo till liv och besinning.
När Ganges' heliga vatten
upprörts av ett störtande strandras,
då flyter det grumligt en sträcka,
men snart det klarnar igen.

Chitr. Se så! Du kan vara glad igen. Den otäcka demonen är dödad.

Urvasî. Var det Indra som hjälpte mig?

Chitr. Nej, det var inte en gud, men en gudarnes like, denne konung Purûvavas, som står här.

Urv. *(för sig själv, när hon får syn på kungen.)* Det var bra tillställt av ödet.

Kon. *(med beundrande blickar, för sig själv.)* Detta är alltså Urvasî. Nu förstår jag det som berättas, att, när hon skapats av den helige Nârâyavas vilja, då kände sig himmelens nymfer förlägna och enkla. Men det är knappast tänkbart, att hon är född af en asket.

Vem är den sköna flickans fader,
som skänkt en sådan skatt åt världen?
Kanhända månen, ty av honom
nedströmmar mild och himmelsk klarhet.
Kanhända själve kärleksguden,
som mest kan skänka ljuvlig vällust.
Kanhända vårens gud, som väcker
till livet alla fagra blommor.
En gammal vedalärd asket,
som vänder ryggen med förakt
åt allt, som ger oss sinnesrus,
han skulle vara hennes far?
Hur är det rimligt, — hon, som så
all sans och allt förnuft förvirrar?

Digitized by Google

Urv. *(till Chitralekhâ.)* Vart ha de andra flickorna tagit vägen?

Chitr. Fråga din beskyddare. Han vet det nog.

Kon. Dem är det synd om nu. Du skall veta:

Den, som utav en lycklig slump
fått se dig blott en enda gång,
skall sedan alltid känna sig
beklämd om hjärtat, skild från dig.
Och därav kan jag väl förstå
dina väninnors ängslan nu.

Urv. *(avsides)* Vad han talar vackert! Ja, det är ju så, att från månen droppar alltid söt nektar. *(Högt.)* Jag ville nu så gärna få komma till mina systrar igen.

Kon. *(Visar ditåt med handen.)*

Där stå de spejande på bergets höjd
och se dig nu från mörkrets andar frälsad,
som månen i förnyad glans blir hälsad
efter förmörkelsen med dubbel fröjd.

Chitr. Ser du dem, Urvasî?

Urv. *(kan inte ta sin blick riktigt från konungen.)* Ja, tänk, vad jag blir firad och betraktad.

Chitr. *(skälmaktigt.)* Av vem, menar du?

Urv. Av flickorna naturligtvis.

1:a nymf. *(glad.)* Se där kommer kungen, och han har Urvasî med sig och Chitralekhâ!

2:a nymf. Vi ha två saker att vara glada för: både det, att Urvasî kommer tillbaka, och det, att kungen inte lidit någon skada.

3:e nymf. Det har du rätt i. Demonerna äro farliga de.

Kon. *(till sin körsven.)* Den där bergstoppen är det. Sänk vagnen där!

(Han gör så. Man skall tänka sig att, när vagnen tar mark, blir det en häftig stöt. Flickorna förlora jämvikten, så att Chitralekhâ faller mot Urvasî och Urvasî emot kungen.)

Kon. *(belåten.)* Den stöten gjorde ingen skada. Tvärtom:

Digitized by Google

Småhåren på hela min kropp
av vällust resa sig opp.
Från henne strömmar det varm
livsglädje in i min barm;
och redan i blomning står
mitt hjärta i kärlekens vår.

Urv. *(förlägen.)* Men opp då med dig, Chitralekhâ! Du hänger ju på mig!

Chitr. Jag kan inte hjälpa det.

1:a nymf. Kom och låt oss fira och tacka räddaren!

(Nymferna gå fram.)

Kon. *(till körsvennen.)* Håll nu stilla med vagnen!

Hon önskar sätta till marken sin fot
att gå sina väntande vänner emot.
Ett varmt välkommen av dem hon får,
som man hälsar en efterlängtad vår.
När våren kommer, är skogen glad:
Hör, hur det kvittrar i grenar och blad!

Nymf. Vi lyckönska dig till din seger, store konung!

Kon. Och jag er, att ni fått er väninna tillbaka.

Urv. *(Sedan Chitralekhâ hjälpt henne ur vagnen)* Här är jag. Krama mig, flickor, ja riktigt hårdt, och släpp mig inte mer! Jag trodde aldrig jag skulle få se er igen.

(Hon blir ivrigt omfamnad.)

1:a nymf. Store konung! Måtte du leva i 100 år som jordens behärskare och beskyddare!

Körsv. Herre! Jag hör ett dån österifrån. Det är en flygande vagn, som med stark fart brusar fram.

Vem är det, som kommer så präktig?
Av guld och av ädelstenar
det blänker i hastiga glimtar
som blixtens lek i ett moln.

Nymf. *(se ditåt och ropa alla:)* Åh! Det är Chitraratha!

(Nu kommer Chitraratha, gandharva-geniernas konung.)

Digitized by Google

Chitraratha. *(Gör honnör för konung Purûravas.)* Min lyckönskan, du hjälte, till den bragd du utfört! Du har med den gjort Indra själv en stor tjänst.

Kon. Nej, se Chitraratha! Välkommen broder!

(De stiga båda av sina vagnar och hälsa varandra med handslag.)

Chitraratha. När Indra hörde, att Urvasî blivit bortrövad av Kesin, fick jag genast order att rycka ut med min här. Då jag redan var på vägen, fick jag höra ryktet om din seger. Tag nu Urvasî med och kom att göra din uppvaktning hos Indra! Det är en stor tjänst du har gjort honom.

Denna sin älskling fick Indra
från början av Nârâyana;
att nu han återfått henne,
det har han dig att tacka för.

Kon. Säg icke så!

Det är ju Indra själv som ger
åt sina vänner segerkraft,
var gång vi draga ut till kamp
emot hans fräcka fiender.

Ty när det höres långt ifrån
ett eko blott i klyftorna
utav ett lejons rytande,
förlamas tjurarne av skräck,

Chitraratha. Rätt så! Det är vackert av den tappre att icke förhäva sig.

Kon. Jag vill inte tränga mig på Indra nu med min uppvaktning. Du kan ju ledsaga till honom Urvasî.

Chitraratha. Ja, då du så önskar. Kom då, mina damer!

Urv. *(avsides.)* Ack, Chitralekhâ! Jag ville säga min räddare ett ord till avsked, men jag kan inte få fram det. Säg du det i mitt ställe!

Chitralekhâ. Store konung! Urvasî ber om din tillåtelse att återvända till himmelen för att förkunna din ära bland gudarna.

Digitized by Google

Kon. Låt mig då säga: Farväl till härnäst!

(Chitraratha far bort följd av nymferna. Urvasî hittar på en förevändning att få stanna ett ögonblick och se på konungen en gång till.)

Urv. Vänta lite, Chitralekhâ! Min klädning måtte ha fastnat. Det är någonting som håller mig. Hjälp mig att komma loss!

Chitr. *(skrattande i smyg.)* Ja, det var en otäck kvist! Hur skall jag få dig loss här? Jag får försöka, så godt jag kan.

Urv. *(också leende.)* Kom ihåg, att du har lovat detta!

(Nymferna försvinna.)

Kon. *(för sig själv.)*

Du lilla kvist, jag tackar dig jag,
att du i hennes släp högg fast,
ehuru du lät för mycket i hast
förmå dig att åter släppa tag.

Men än en gång, hur fort det gick,
jag ansiktet fick se ändå
och hann i alla fall att få
ur hennes öga en leende blick.

Kon. Se, herre!

Pilen, som du sköt emot demonen,
så att död han störtade i havet,
förs av vindens gud tillbaka till dig,
kryper åter ned uti ditt koger,
liksom ormen söker upp sitt hål.

Kon. Gott! Kom då med vagnen! Jag vill stiga upp.

(Konungen bestiger åter sin vagn. Han ser åt det håll, där Urvasî försvunnit.)

Kon. Ack, att vår kärlek alltid skall åstunda det, som är svårt att vinna!

Hon är borta. Hon har vänt tillbaka
till sin faders gyllne slott i himlen.
Hon drog med sig all mitt hjärtas åtrå,
som har hängt sig fast och ej vill släppa.

Digitized by Google

Så den kungliga flamingon stundom,
när han höjer sig till flykt ur vattnet,
släpar med i näbben någon fiber,
sliten ur en sårad lotusstjälk.

(Slut på första akten.)

(Nu uppträder Månavaka, en ung brahman, som är kungens gunstling och hovnarr.)

Mån. Jag känner mig såsom en offerpräst efter kalaset. Ja, jag är rent färdig att spricka av det, som jag har inombords. Det är en hemlighet, som vill ut, en hemlighet, som jag fått veta av kungen i förtroende. Hur skall jag bara kunna vakta min tunga? Jag vågar inte vara ibland folk, utan håller mig här avsides, till dess att kungen kommer från domssalen.

(Nipunikâ, en av drottningens tärnor, uppträder.)

Nip. Drottningen tycker, att kungen inte är sig lik, allt sedan han kom tillbaka från sin uppvaktning hos solguden. Därför vill hon, att jag skall locka ur Månavaka, som är hans förtrogne, vad det är som kungen trånar efter. — Om jag nu bara lyckas att överlista den där bramanen. Åhja, det skall nog gå. Hos honom sitter en hemlighet inte fastare än en daggdroppe i spetsen på ett strå. *(Hon får se Månavaka.)* Se, där står den apan ensam för sig själv och tiger. Det var något ovanligt. — Goddag, herr Månavaka!

Mån. Goddag, fröken Nipunikâ! *(Avsides.)* Se nu det! Så snart jag fick syn på den flickslinkan, tränger hemligheten på och vill ut. *(Högt.)* Varför har ni gått ifrån sången?

Nip. Drottningen har skickat mig hit till Er.

Mån. Vad har Hennes Majestät att befalla?

Nip. Drottningen trodde, att Ni, som alltid brukat hålla med henne, nog inte skulle säga nej nu till det hon ber om. Det är något, som hon är ledsen för.

Mån. *(anande något.)* Har kungen visat sig ogrannlaga emot henne?

Digitized by Google

Nip. Kungen råkade att missäga sig och kallade henne med en annans namn, med hennes, som han nu är förtjust i.

Mån. *(för sig själv.)* Jaså! Har han själv släppt ut hemligheten? Varför står jag då och håller på den? *(Högt.)* Kallade han henne Urvasî? Ja, vet Ni, att allt sedan kungen fick syn på den där nymfen, så är det inte bara sin drottning han försummar; nej, han frågar inte efter mig heller och vad jag gör för att roa honom.

Nip. *(avsides.)* Där lockade jag ur honom hemligheten. *(Högt.)* Nå, vad skall jag svara drottningen ifrån Er?

Mån. Hälsa Hennes Majestät, att jag gör vad jag kan för att skingra de där hägrande gyckelbilderna, som stå för hans själ. — Jag skall snart göra min uppvaktning hos henne.

Nip. Ja, det skall jag framföra. *(Går.)*

(En härold bakom förhänget tillkännagiver audienstimmans slut.)

Härolden. Konungen kommer. Från domaresätet
stiger han ned, där mot mörkrets makter
härlig som solen han segrande kämpat.
Timman är inne för härskarens vila,
likasom solen från morgonens möda
rastar en stund på sin middagshöjd.

Mån. Se så! Audiensen är slut, och min vän konungen kommer hit. Nu ska vi språkas vid.

(Konungen kommer. Hans väsen röjer den förälskades trånad.)

Kon. Kärleksgudens pilar
flyga ej förgäves
från den starka bågen.
Mig har pilen träffat
mitt i bröstet, öppnat
väg rakt in i hjärtat.
Knappast jag fått syn på
himlanymfens skönhet,
förrn hon redan funnit
vägen och trängt in.

Digitized by Google

Mån. *(avsides.)* Ja visst ja! Och då blev det trångt därinne för den stackars drottningen.

Kon. Nå, du bevarar väl hemligheten ordentligt?

Mån. *(avsides.)* Se så! Nu har den listiga slynan lurat mig ändå. Annars skulle han inte ha frågat på det sättet.

Kon. *(misstänksamt.)* Varför svarar du inte?

Mån. Jag har lagt ett sådant band på min tunga, att jag knappast kan få henne i gång igen.

Kon. Det är bra. Vart ska vi nu ta vägen för att roa oss?

Mån. Ut i köket, tycker jag.

Kon. Vad skulle vi göra där?

Mån. Jo, där finns allt möjligt godt. Och när man ser, hur de laga till god mat, kan man inte bli annat än glad.

Kon. *(skrattar.)* Ja, du känner dig lycklig där, ty där har du, vad du längtar efter. Men jag längtar efter något, som jag inte kan nå.

Mån. Hur var det: fick inte Urvasî se dig, likasom du såg henne?

Kon. Jo visst.

Mån. Nå, då tänker jag, att hon inte är så omedgörlig.

Kon. Tack skall du ha för den artigheten!

Mån. Men säg mig — jag har blivit riktigt nyfiken av det, som du talat om: är värkligen Urvasî så vacker, så överdådigt välskapad som jag till exempel?

Kon. Ja, Månavaka, allt, som är vackert hos henne, kan jag inte räkna upp ett för ett. Men jag kan ge dig en sammanfattning så här:

Mån. Det skall bli roligt att höra.

Kon. Diademet över hennes änne
ger ej glans, det får sin glans av henne.
Om en liknelse jag söka vill,
räcker icke lotusblomman till.
Smicker vore att ge månen pris
för så ljuvt behag som Urvasîs.

Mån. Så-å? Och därför tar du fågeln chataka till före-

Digitized by Google

döme, han som inte smakar annat vatten än det, som faller ned från himmelen.

Kon. Trånaden söker alltid enslighet. Jag vill gå ut i parken.

Mån. *(avsides.)* Hur skall jag göra med honom? *(Högt.)* Kom denna vägen då!

(Sedan de gått ett slag omkring, får man tänka sig, att de äro i närheten af parken.)

Mån. Känn, herre! Vilken angenäm fläkt! Artig och uppmärksam möter dig vinden och frambär en välkomsthälsning från parken.

Kon. Ja, det har du rätt i. Herr Zefyr är mycket artig och belevad. Det syns här.

Bland blommande rankor han sig beter
som en artigt uppmärksam kavaljer,
som ingen försummar. Han dansade nyss
med den ena; nu ger han den andra en kyss.

Mån. Ja, det är ett föredöme att taga efter. Man skall inte försumma den ena för den andra. *(Efter några steg.)* Här är ingången till parken.

Kon. Låt oss gå in då! *(De göra så.)*

Kon. *(ser sig omkring.)* Jag är rädd för, Månavaka, att det inte var det rätta botemedlet för mig, att jag kom hit.

Det var fåfängt hopp att söka
lindring för mitt kval i parken.
Jag är lik en man, som simmar
upp mot strömmen, men beständigt
drives mer och mer tillbaka.

Mån. Hur så?

Kon. Ack, min hjärta, sjukt av längtan
till den oupphinneliga,
var ju redan utan värn mot
kärleksgudens skarpa pilar.
Nu, när jag har sett i parken

Digitized by Google

mango-trädets knoppar brista,
har mitt stackars hjärta blivit
ännu mera vekt och värnlöst.

Mån. Var inte ledsen du! Den där kärleksguden kan skaffa dig lycka. Han ger dig snart det, som du vill ha.

Kon. Jag vill tro, att det går så. Det är ju en brahman, som har sagt det.

(De gå ett slag.)

Mån. Se nu, hur vackert det är här ute i parken! Här kan man riktigt se, att nu har våren kommit.

Kon. Ja det ser jag vid vart steg, som jag tar.

Kuruvaka-blomman ur sitt hölje
sticker redan fram en ljusröd topp,
skär som spetsen av en flickas finger.
Se, asoka-trädet skiftar redan!
Full av livskraft sväller varje knopp,
färdig vilken stund som helst att brista.
Och på mango-trädet ha de första
ståndarknopparna just stuckit opp
med det vackert bruna frömjölsstoftet.
Vårens gudom tar gestalt och kropp
i den ljuva åldern mitt emellan
barndoms älsklighet och ungdoms hopp.

Mån. Här är en lövsal med en marmorbänk. Här är marken beströdd med blommor, som fallit ned, då humlorna ruskat om i grenarna. Det är en hyllning för dig. Gå inte förbi!

Kon. Som du vill. *(De sätta sig.)*

Mån. När du sitter så här gott och ser de vackra träden och blommorna, då kan du väl köra bort de där tankarna på Urvasî?

Kon. Nej, sedan jag sett Urvasî,
så kan jag ej längre bli
som förr förtjusad och glad

Digitized by Google

av vårens blommor och blad.
Allt vackert de bjuda på
blir fattigt och tomt ändå.

Kan du inte hjälpa mig, Mânavaka! Tänk ut något sätt!

Mân. *(skrattar.)* När Indra var förälskad i den vackra Ahalyâ, begärde han råd av Vaidya; och när Purûravas är förälskad i Urvasî, begär han råd av Mânavaka. Jag är rädd, att vi äro lika dåliga rådgivare båda två.

Kon. Så får du inte säga, utan är du mig en riktigt god vän, så hittar du på något.

Mân. Jag skall tänka. Men jämra dig inte då, för det stör mig.

(Han intar en ställning av ansträngt begrundande.)

Kon. *(för sig själv.)* Det kliar i ögonvrån. Det är ett lyckligt tecken.

Svår är min sköna att vinna.
Ja, men ändå jag förnimmer
kärlekens ljuvliga försmak.
Glädjen med ens i mitt hjärta
rör sig, som hade jag lyckan
tryggt i besittning ren.

(Konungen ser glad och förhoppningsfull ut. — Nu uppträda Urvasî och Chitralekhâ. Man skall tänka sig, att de komma i en flygande vagn, osynliga för kungen och Mânavaka. De föreställas först vara högt uppe i luften och sänka sig sedan så småningom.)

Chitr. Men vart vill du ta vägen, Urvasî? Vill du inte säga mig det?

Urv. Vad behöver du fråga det? Du vet det väl, du som skrattade åt mig därborta på Guldberget, när min klädning fastnat på någonting, så att jag måste stanna och vända mig om.

Chitr. Ämnar du värkligen hälsa på konung Purûravas?

Urv. Ja, det är kanske påfluget. Men det gör detsamma.

Chitr. Har du sänt någon i förväg att anmäla dig?

Urv. Ja, mitt hjärta är redan där.

Chitr. Men tänk dig väl för, Urvasî, vad du gör!

Digitized by Google

Urv. Vad tjänar det till? Det är kärleken som tvingar mig.

Chitr. Då har jag ingenting att säga.

Urv. Hjälp mig bara att styra vagnen så, att ingen farlighet möter oss på vägen!

Chitr. Det kan du vara lugn för. Vi ha ju båda satt upp vårt hår i den trollknut, som vi lärt av den vise Brihaspati. Då kan ingen demon skada oss.

Urv. Ja visst. Jag hade glömt det.

(Det föreställes, att de nu sänkt sig till en lägre luftrymd.)

Chitr. Där nere syns hans residens-stad Pratisthâna. På stranden av Ganges står den och speglar sig i det heliga vattnet. Se hur kungens palats smyckar staden som ett diadem. — Nu äro vi framme.

Urv. Denna plats är ju ett stycke av himmelen. — Var kan min räddare vara?

Chitr. Vi ska se efter. Vi stiga ned i parken här. Se den är vacker som vårt eget paradis.

(De lämna sin vagn.)

Chitr. *(får se kungen.)* Där sitter han och längtar efter dig. Han ser så trånande ut som fullmånen, då den nyss kommit upp på himlen och söker att få syn på sin allrakäraste.

Urv. Jag tycker, att han är ännu vackrare nu, än när jag såg honom första gången.

Chitr. Ja naturligtvis. Kom, så gå vi närmare!

Urv. Jag skall osynlig ställa mig nära honom. Jag har lust att höra, vad det är han i ensamheten pratar om med sin förtrogne.

Chitr. Ja, låt oss det! *(De göra så.)*

Mån. Nu har jag tänkt ut ett sätt, hur du kan få se din sköna, som är så svår att få fatt på. *(Konungen svarar intet.)*

Urv. Vad är det för en egenkär flicka, som inte är tillmötesgående mot en sådan älskare?

Chitr. Behöver du undra och fråga som en hjälplös människa?

Digitized by Google

Urv. Jag vågar inte begagna min förmåga att se allt klart på en gång.

Mån. Jag sade, att jag tänkt ut ett sätt.

Kon. Säg då, vad det är.

Mån. Du skall lägga dig att sova, så kan du få se henne i drömmen. Eller också skall du måla Urvasîs porträtt och titta på det.

Urv. *(glad)* Mitt ängsliga hjärta! Kan du lugna dig nu!

Kon. Båda de sätten äro odugliga.

Jag kan ej sova, kan ej om lyckan drömma,
när kärlekssåren svida så skälvande ömma.
Jag kan ej måla för att min längtan glömma:
mitt öga blir för skumt, då tårarna strömma.

Chitr. Hörde du det?

Urv. Ja, men jag ville höra mera.

Mån. Något annat kan jag icke tänka ut.

Kon. *(suckar.)*

Hur min längtan bränner, vet hon icke,
eller vet hon det, men mig föraktar.
Nu må väl Ananga triumfera,
när han älskarn ser så här eländig
och den älskade så obeveklig.

Chitr. Hörde du, vad han sade?

Urv. Ack att han skall tänka så om mig! Om jag bara vågade visa mig för honom och svara honom! Nu vet jag! Jag skall ge honom svar på ett skrivblad av näver.

Chitr. Ja det är bra. Här är bladet.

(Urvasî skriver skyndsamt och låter bladet falla till marken framför konungen.)

Mån. Vad var det, som föll där? Det ser ut som ett urkrupet ormskinn.

Kon. Det är ett näverblad med något skrivet på.

Mån. Tänk om Urvasî har sett dig och har hört, hur du klagar, och har kastat hit det där för att tala om, att hon också är kär.

Digitized by Google

Kon. Ja, att önska sig vad som helst det är ingen konst. *(Han tar upp bladet och läser det. Ropar glad:)* Månavaka, du har gissat rätt!

Mån. Ack, låt mig höra det! Hon har nog skrivit det vackert.

Urv. Jaså? Han förstår sig på sådant.

Kon. Här skall du få höra. *(Läser.)*

Om jag är så hjärtlös, som du säger,
varför kastar jag mig på mitt läger
sömnlös hela natten fram och åter
utan rast och ro och bara gråter?
Varför ger ej himlens svala vind
någon lisa åt min heta kind?

Urv. Vad skall han nu säga till det?

Chitr. Vad behöver han säga något? Du ser, hur försmäktande han ser ut. Det är väl svar nog.

Mån. Lycka till! Det här känns väl lika tröstande för dig, som jag känner det, när jag är hungrig och blir bjuden på kalas.

Kon. Det är inte nog att kalla det för en tröst.

För mig är ej detta allenast
ett tröstande ord, som säger,
att hon i sitt hjärta våndas
av längtan likasom jag.
Det är, som såge jag själva
det ljuvliga anletet böjas
mot mig, där jag knäböjd möter
en blick, som skänker mig allt.

Urv. Det är lika kärt på båda hållen.

Kon. Jag är rädd att gå illa åt det, ty jag svettas så. Tag du min allrakärestas brev och akta det väl!

Mån. *(tar det.)* Jag tycker, att fröken Urvasî, när hon har givit dig den där kärleksblomman, också borde låta dig få smaka på frukten.

Digitized by Google

Urv. Chitralekhå, visa dig du för honom och säg något för min räkning! Jag behöver samla litet mera mod, innan jag kan göra det själv.

Chitr. *(lämnar osynlighets-planet och träder fram till kungen.)* Jag önskar konungen seger och lycka!

Kon. *(glad.)* Se, välkommen! Ändå roligare hade det varit att se Er, om er väninna varit med.

Den som en gång har Jumnas vatten sett,
där det med Ganges' flyter hop till ett,
han tycker knappt, att det är Jumna mer,
om långt från Ganges han dess flöde ser.

Chitr. Man får ju se molnet först, och så visar sig snart blixten.

Mån. Är det inte Urvasî själv? Då är det någon hennes goda vän.

Chitr. Urvasî sänder dig en vördsam hälsning, store konung, och säger —

Kon. Vad är hennes befallning?

Chitr. Jo, hon säger så här: »Store konung! Du räddade mig en gång ur den elake demonens våld. Nu behöver jag mer hjälp, ty kärleken går illa åt mig, allt sedan jag sett dig.»

Kon. Går kärleken illa åt henne?
Än jag då? Du ser väl, hur jag är
än mera eländig av kärlek.
Men äro vi båda lika
två glödande järn, hur lätt då
att smida oss fast tillhopa!

Chitr. *(till Urvasî.)* Kom fram, Urvasî! Denne är ännu mera sjuk av kärlek, och nu för jag hans talan.

Urv. *(stiger ned från osynlighetsplanet.)* Jaså, du går över på den andra sidan så lätt!

Chitr. Snart få vi se, om inte en till går över på hans sida ändå mera, än jag har gjort det. — Men du hälsar ju inte!

Digitized by Google

Urv. *(förlägen.)* Jag önskar konungen seger och lycka!

Kon. Att få den hälsningen av dig
är seger och lycka nog för mig:
den hälsningen, som Indra blott
hittills från dina läppar fått.

(Han fattar henne vid handen och förmår henne att sitta ned.)

Mân. Vill inte fröken hälsa på kungens vän och förtrogne?

Urv. *(bugar sig leende.)*

Mân. Jag önskar Er allt gott, fröken!

(En osynlig budbärare från himmelen ropar utanföre:)
Skynda dig, Chitralekhâ och kom med Urvasî!

Indra önskar nu er dans att skåda.
Stycket, som ni nyss inövat båda
för den stränge Bharata, skall gå
över scenen genast. Skynda på!

(Alla lyssna. Man ser, att Urvasî blev ledsen.)

Chitr. Söta Urvasî! Du hörde, vad gudarna befalla oss. Säg farväl till konungen!

Urv. Jag får inte fram det.

Chitr. Store konung! Urvasî råder icke över sig själv. Hon ber om din tillåtelse att gå för att fullgöra sina plikter där uppe.

Kon. *(med möda behärskande sin stämma.)* För gudarnes önskningar måste jag ge vika. Men glöm ej bort Purûravas!

(Urvasî visar, hur ogärna hon lämnar honom. Hon försvinner med Chitralekhâ.)

Kon. *(bedrövad.)* Nu har synens gåva inte längre något värde för mig.

Mân. *(ämnar visa honom näverbladet.)* Du kan ju se på — *(Han hejdar sig tvärt och säger för sig själv:)* Det var en olycka! I min häpenhet och förvåning, då jag fick se Urvasî, har jag tappat bladet, utan att märka det, min dumbom.

Kon. Vad ville du säga?

Mân. Du skall inte tappa modet. Urvasî har fastnat för dig. Efter detta gör hon sig inte lös så lätt.

Digitized by Google

Kon. Nej, jag hoppas det. Ty jag såg, hur hon lämnade mig:

Hon måste lyda, då gudarna kalla,
men hjärtat lät sig ej befalla.
Med sucken ur hennes flämtande sköte
kom det flygande mig till möte.

Mån. *(avsides.)* Mitt hjärta darrar hela tiden av ängslan för att han skall komma att nämna näverbladet.

Kon. Vad kan jag nu trösta mina ögon med? Jo, jag har ju hennes brev. Tag fram det!

Mån. *(med en ömklig uppsyn.)* Brevet är borta. Det försvann med henne.

Kon. Alltid är du vårdslös, din dumbom! Sök nu reda på det!

Mån. *(stiger upp för att leta.)* Det skall väl vara här någonstans.

(Konungen och Månavaka befinna sig på ena sidan av scenen i lövsalen; på andra sidan uppträder nu drottningen med Nipunikâ, som uppvaktar henne.)

Drottn. Är det säkert, som du säger, att kungen gått in i lövsalen med sin förtrogne Månavaka?

Nip. Ja, min furstinna vet, att jag inte brukar narras.

Drottn. Då skall jag gömma mig här och lyssna på deras hemligheter. Jag kanske kan få höra, hur det är med den där saken.

Nip. Ja, låt oss göra det!

Drottn. Vad kan det vara, som kommer där och blåser emot oss på marken?

Nip. Det är ett näverblad med något skrivet på; det syns, när det vänder sig. Se, det fastnade vid furstinnans fotring. Ska vi se, vad där står?

Drottn. Läs du det! Om det inte är något fult, kan du låta mig höra det.

Nip. *(sedan hon läst det.)* Här ha vi samma historia! Det är bestämt några verser, som Urvasî har skrivit till kungen; och så har den slarven Månavaka tappat dem.

Digitized by Google

Drottn. Låt mig höra, vad där står!

Nip. *(läser upp det.)*

Drottn. Tag hit det! Det skall bli den present, som jag kommer med, när jag uppvaktar nymfernas kurtisör.

(De smyga sig fram till lövsalen och gömma sig bakom häcken.)

Mån. Se! Är det inte brevet, som vinden har fått fatt på där borta?

Kon. *(springer upp.)*

Ack Zephyr! Tusen nya blommors stoft
om våren lockar dig med balsamdoft.
Uppsamla den! Men röva ej mitt brev,
där hon så honungsljuvt om kärlek skrev!
Hur trånad känns, det har du själv fått röna,
den gång du skådat Anjanâ den sköna.
Och därför vet du, att ett sårat bröst
kan ur en småsak hämta all sin tröst.

Nip. Det är detta bladet de leta efter.

Drottn. Jag förstår det.

Mån. Nej, det var ett stycke av en urblekt påfågelfjäder som narrade mig.

Kon. Ack, jag blir förtvivlad!

Drottn. *(stiger fram.)* Trösta dig, min gemål! Här är näverbladet.

Kon. *(förvirrad.)* Drottningen! Välkommen!

Mån. *(avsides.)* Jo, vackert är hon välkommen.

Kon. *(avsides till Månavaka.)* Vad skall jag hitta på?

Mån. Ja, vad skall tjuven säga, när han ertappas på bar gärning?

Kon. Är det tid att gyckla nu, din narr? *(Högt.)* Det var alls inte det där, det var något annat vi letade efter.

Drottn. Ja, det hör ju till, att man skall neka för sådant.

Mån. Skynda er, vad ni gör, att ge honom litet mat, så att han lugnar sig. Han är riktigt farlig nu.

Drott. Det är ett fint sätt, som brahmanen vill hjälpa sin gode vän på. Är det inte, Nipunikâ?

Mån. Med mat kan man ju besvärja djävulen själv.

Digitized by Google

Kon. Skall du ovillkorligen skjuta någon skuld på mig, din idiot?

Drottn. Ers Majestät har naturligtvis ingen skuld. Det är jag som felar, då jag plågar er med min besvärliga närvaro. Jag skall gå min väg. *(Hon vill gå i vredesmod.)*

Kon. Jo visst har jag felat. Förlåt mig,
min sköna, min älskade drottning!
En slav kan ju ej vara skuldlös,
när han har förtörnat sin herre.

(Han faller ned för hennes fötter.)

Drottn. *(för sig själv.)* Jag är inte så lättrogen, att jag tycker, att allt är gott igen, för att han faller på knä. Men jag är rädd för ändå, att jag efteråt kommer att tycka, att jag är stygg mot honom nu. *(Hon vänder sig från konungen och går med Nipunikâ.)*

Mân. Hon lät tala vid sig lika litet, som en bäck i vårflödet. Nu är hon borta. Stig upp du!

Kon. *(stiger upp.)* Ja, en kvinna låter ej bedraga sig så lätt.

Hon dåras ej av smickrets melodi,
om äkta kärleksklang ej hörs däri.
Tillgjort och äkta skiljer hon så grant
som juvelerarn glas och diamant.

Mân. Det var ju egentligen bra för dig, att hon gick. Det känns gott för ett sjukt öga att slippa ifrån lampskenet.

Kon. Säg inte så! Fastän jag är kär i Urvasî, sätter jag stort värde på drottningen. Och jag hoppas, att det förakt hon nyss visade mig skall en gång komma mig till godo.

Mân. Ja, lycka till med det! Men låt nu inte en stackars brahman stå här och svälta längre! Det är matdags nu.

Kon. *(vaknar upp ur sina drömmar och ser sig omkring.)* Ja, jag ser, att nu är dagen halvgången.

Påfågeln söker lite fuktig svalka
i vattningsgropen under trädet.

Digitized by Google

I karnivakans halvutspruckna blomma
har biet lyckats tränga in sig.
Flamingon går ifrån det varma vattnet
till lotusblommorna på stranden.
I buren dåsar håglös papegojan,
ty det är tomt i vattenkoppen. *(De gå.)*

(Slut på andra akten.)

(Två av Bharatas lärjungar uppträda.)

1:e lärj. Du fick ju följa med vår lärare och bära stolen efter honom, när han kallades till tjänstgöring hos Indra. Jag måste stanna hemma för att vakta offerelden. Tala om för mig du, hur det gick. Tyckte gudarne om det stycket, som Bharata lät uppföra?

2:e lärj. Hur pass belåtna de blevo, det vet jag inte. Lyssnade det gjorde de och följde med riktigt noga. Men så — —

1:e lärj. »Men så» — sa du. Gick det sönder på något sätt?

2:e lärj. Ja, Urvasî kom till att alldeles missäga sig.

1:e lärj. Hur så då?

2:e lärj. Hon spelade Lakshmîs rol; och Menakâ, som spelade Varunîs rol, frågade henne: »Vilken tycker du nu bäst om bland alla furstarna, som kommit tillsammans här?» Då skulle Lakshmî svara: »Purottama», men Urvasî sade i stället »Purûravas».

1:e lärj. Jo, jo män! Sanningen vill gärna fram. Blev inte Bharata ond på henne?

2:e lärj. Jo, Bharata uttalade en förbannelse över henne. Men Indra gjorde det gott igen.

1:e lärj. Hur var det?

2:e lärj. Bharata sade: »Eftersom du förvänder, vad jag har lärt dig, skall du bli förvisad från himmelen.» Men när Indra efter föreställningens slut såg henne stå skamsen och hänga med huvudet, då sa han: »Kung Purûravas, som du

Digitized by Google

är kär i, är min vän och hjälpare. Jag vill göra honom en glädje. Du skall få vara tillsammans med honom ända till dess, att han fått se en son, som du fött honom.

1:e lärj. Sådant är Indras sätt. Han ser till hjärtegrunden.

2:e lärj. Men här stå vi och prata och ge ej akt på tiden. Det är redan mästarens badtimme. Vi måste betjäna honom. *(De gå.)*

(Slut på övergångs-scenen.)

(Nu föreställer teatern slottsgården. En gammal kammartjänare uppträder.)

Kam. Den frie mannen samlar sig ägodelar
i kraftens dagar. Sedan får äldste sonen
ta vård om sådant, medan den gamle drar sig
till bön och självbetraktelse-ro tillbaka.
Den stackars slaven in i sin sena ålder
varenda dag får släpa det tunga oket.
Olycklig den, som fått på sin lott att offra
som jag i kvinnotjänst sina sista krafter!

Nu har drottningen skickat mig med en hälsning till kungen. Hon har redan förut låtit Nipunikâ säga honom, att hon inte är ond mera, att hon underkastat sig ett botövningslöfte, som hon håller på att fullgöra och att hon ber honom om ett möte. Nu har hon sänt mig med samma uppdrag. Jag skall vänta här, till dess att kungen kommer från aftonbönen. *(Han går ett slag och ser sig om.)* Det är värkligen stämningsfullt i skymningen här på slottsgården.

Som en skuren bild påfågeln sitter
sovande orörlig på sin pinne.
Mellan moln av rökelse ur fönstren
ser man knappast duvorna däruppe.
Här och där i blomsterprydda nischer
gamla kvinnor ställt med fromma händer
tända lampor vid sin aftonbön.

Digitized by Google

(Han ser utåt mot fonden.) Se, där kommer kungen, och flickorna bära facklor framför honom. Jag skall ställa mig här och vänta, så får han syn på mig.

(Kungen kommer med Månavaka, uppvaktad av fackelbärerskor.)

Kon. *(för sig själv.)*

Det går ju an ändå, hur tiden flyr
om dagen med dess hundrade bestyr.
Om natten kommer saknaden igen.
Den långa natten — den blir värre den.

Kam. *(stiger fram.)* Jag önskar konungen seger och lycka! Drottningen har skickat mig hit med det budet, att det i kväll blir vackert månsken på slottsterassen och att hon gärna ville se månen gå upp där i konungens sällskap.

Kon. Svara drottningen, att jag vill som hon.

Kam. Det skall jag framföra. *(Går.)*

Kon. Vad tror du, Månavaka, att det här betyder? Nipunikâ kom med samma bud och talade något om botövning.

Mån. Jag gissar, att den där botövningen går ut på att hon vill komma dig att förlåta och glömma, hur hon vände dig ryggen, då du låg för hennes fötter. Hon ångrar sig nu.

Kon. Det har du nog rätt i.

Om kvinnan, som det händer,
blir misslynt på sin vän,
hon honom ryggen vänder
i första hettan. Men —
låt bara tiden verka,
så har hon snart besvär
att inte låta märka,
hur ångerfull hon är.

Kom nu, så gå vi upp på terrassen.

Mån. Här ha vi trappan. Se, så vacker den ligger i skymningen! De skinande trappstegen komma emot oss som böljor. Kom här!

Digitized by Google

Kon. Ja, gå på du!

(Det föreställes nu, att de kommit upp på terrassen.)

Mån. Nu kommer månen bestämt i detsamma. Ljusnar det inte över berget därborta?

Kon. Jo, det är nog så.

Har du sett en flicka sitta
sörjande med nedböjt huvud,
när det svarta, lösta håret
hela ansiktet fördöljer?
Men hon hör sin vän — han kommer!
Och hon lyfter upp sitt huvud
och får brått att stryka undan
håret från sin ljusa panna.
Så stryker Östern bort sitt mörker där,
när månen kommer, hennes hjärtanskär.

Mån. Ja, där ha vi honom nu! Rund och skinande som den vackraste vetebulle!

Kon. *(skrattande.)* Överallt ser du då också något, som duger att äta. *(Han bugar sig för månen med sammanlagda händer.)*

Med vördnad nattens kung jag hälsar,
som oss från mörkrets välde frälsar.
Till gudavärlden och de döde
förfädern når ditt nektarflöde.
Och det är du, som bönen leder
till himlen, när den fromme beder.
Till lön för allt du lysa får
som diadem i Indras hår.

Mån. Han däruppe, som är din ättefader, låter nu förkunna dig genom mina invigda brahman-läppar, att du kan sätta dig ned. Så får jag också göra det bekvämt för mig.

Kon. *(sedan han satt sig, till de uppvaktande flickorna.)* Nu behövs det inga facklor mera, sedan månen kommit upp. Gå ni till vila, flickor! *(De gå.)*

Kon. *(som ser upp mot månen.)* Jag vill, medan drottningen dröjer, blotta mitt hjärtas tillstånd för dig i förtrolig bikt.

Digitized by Google

Mån. Det behövs inte. Det syns utanpå, hurudant det är. Du kunde väl ta saken lugnt, när du har sett, att hon är lika förälskad.

Kon. Det kan så tyckas. Men så beskedlig är inte min kärlek.

Som strömmen endast häftigare brusar,
när klippor söka hejda den i loppet,
otålig så till storms min längtan rusar
mot varje uppskov, som förhalar hoppet.

Mån. Ja, kärlekskrank är du, det ser man. Men det klär dig, och därför kan jag se på dig, att hon skall bli din.

Kon. *(känner en ryckning i armen, ett gott förebud om ett kärt möte.)* Käre Månavaka!

Just som du sade mig det där,
ryckte det till i armen här.
Var inte det ett förebud,
att hon en gång skall bli min brud?

Mån. Jo då! Det en brahman sagt, det slår också in.

(Konungen ser nu glad och förhoppningsfull ut.)

(Urvasî och Chitralekhâ uppträda på andra sidan. Vi tänka oss, att de komma på en flygande vagn.)

Urv. *(ser på sin dräkt.)* Säg mig, Chitralekhâ! Tycker du, att den här enkla dräkten klär mig? Den lyser inte mycket, och inte har jag satt på mig många smycken.

Chitr. Ja, den klär dig så väl, att jag inte kan säga det en gång. När jag ser dig så, önskar jag, att jag själv vore i Purûvavas ställe.

Urv. Skynda på bara! Jag får inte dröja. Min kärlek är en sådan otålig tyrann.

Chitr. Nu äro vi redan framme. Här ser du din allrakärastes slott. Ståtligt som toppen av det heliga Kailâsaberget.

Urv. Begagna nu din gudomliga makt och se efter för min räkning, var han nu är, han, som tog mitt hjärta ifrån mig, och vad han har för sig.

Digitized by Google

Chitr. *(för sig själv.)* Jag skall leka med henne litet. *(Högt.)* Där ser jag honom. Han vilar sig, tycks det. Lite matt ser han ut, men lycklig vid tanken på hur ljuvligt det är att få omfamna sin älskade.

Urv. *(blir mörk i uppsynen.)*

Chitr. Blir du svartsjuk, din toka? Det är dig han tänker på. Kunde du inte gissa, att jag menade det?

Urv. När man är kär, är man inte så klyftig.

Chitr. Konungen sitter på slottsterrassen ensam med sin förtrogne. Kom nu, så gå vi dit!

(De göra så, alltjämt osynliga.)

Kon. Kärlekssvedan tar alltid till mot natten.

Urv. Ack att han inte kan säga tydligt och klart, vem det är som han är kär i! Låt oss stå här osynliga och lyssna på dem, om jag får höra något, som kan lugna dig.

Chitr. Ja, gärna det!

Mån. Gör inte månsken gott på sådan där sveda?

Kon. Nej, de där vanliga medlen hjälpa inte alls.

Ej månens stråle min plåga lindrar
och ej ett läger af friska blommor,
och ingen kylande sandelbalsam,
och inga smycken av svala pärlor.
Vill Urvasî inte komma, finns det
blott en, som ger mig en smula lindring —

Urv. Finns det någon annan?

Kon. och det är du, ty med dig allena
kan jag få tala ändå om henne.

Urv. Ack, mitt hjärta! Nu tycker du, att du har fått lönen för det, att du rymde från mig och gav dig i hans våld.

Mån. Ja, jag vet med mig själv, ibland när jag har aptit på sötost, men inte kan få någon, att jag gärna talar om den åtminstone.

Kon. Du skall nog få sötost.

Mån. Och du får snart rå om Urvasî.

Kon. Jag vill säga dig, hur jag känner det.

Digitized by Google

Chitr. Hör på nu, du klenmodiga där! Nu kommer det.

Mån. Hur känner du det?

Kon. Det är något, som jag alltid tänker på.

När vagnen tog törn och höll,
hon vacklade till och föll.
Hon hängde så mjuk och varm
tätt mot mig, här på min arm.
Min arm är mig dyrbar den:
här känner jag tryckningen än.

Chitr. Behöver du vänta längre?

Urv. *(stiger hastigt fram.)* Vad nu då? Han bryr sig ju inte om, att jag står här.

Chitr. *(skrattande.)* Du hade för bråttom och glömde att ta av dig osynlighetsslöjan.

(En röst bakom förhänget:) Denna vägen, furstinna!

(Alla lyssna, de två nymferna föga belåtna.)

Mån. Pass på! Här kommer drottningen. Tyst nu med det andra!

Kon. Akta dig, du också, att förråda något!

Urv. Vad ska vi ta oss till?

Chitr. Lugna dig! Vi äro ju osynliga. Det syns på hennes dräkt, att hon håller på att fullgöra ett botövningslöfte. Hon kommer inte att stanna länge.

(Drottningen kommer, följd af tärnor, som bära åtskilligt tillbehör till ett offer.)

Drottn. *(ser upp mot månen.)* Nu är månen hos sin älskade maka. Se, hur vacker han är, Nipunikå!

Nip. Så är det med kungen också. Han är alltid vackrast, när han har sin drottning hos sig.

Mån. Vad jag tycker att drottningen är vacker just nu! Jag vet inte, vad det beror på. Antingen beror det på det, att hon har något gott med sig, som hon skall ge mig; eller också på det, att hon nu är god på dig igen och vill be dig om förlåtelse och vara snäll.

Kon. *(skrattande.)* Det slår nog in båda delarna. I mina ögon är det det sista, som gör henne vacker.

Digitized by Google

Utan prål och glans,
i sin enkla dräkt,
med håret täckt
av en helgad krans,
blid som en blomma,
med sin milda blick
och försynta skick,
så är hon mig täck den fromma.

Drottn. *(träder fram.)* Jag önskar min make seger och lycka.

Tärnorna. Vi önska vår herre seger och lycka.

Mån. Mycket välkommen!

Kon. Välkommen, min drottning! *(Han tar henne vid handen och bjuder henne att sitta.)*

Urv. Han kallar henne drottning, och det namnet förtjänar hon. Indras gemål har ej mera ädel värdighet.

Chitr. Det är vackert sagt och utan svartsjuka.

Drottn. Jag håller på att fullgöra ett botövningslöfte, som har med dig att göra, min gemål! Förlåt därför, att jag besvärar dig en liten stund!

Kon. Säg inte så! Du besvärar mig inte, du visar mig en gunst.

Mån. Kom ofta och gör sådant besvär! Jag ser, att det finns något gott med för min räkning.

Kon. Vad går botövningen ut på?

Drottn. *(ber med en blick Nipunikå att svara.)*

Nip. Att försona en förolämpad make.

Kon. Det är ju alldeles onödigt, min älskade!

För späkning skulle denna kropp förskonas,
du ljuva! Vad behöver han försonas,
som för din ringe tjänare sig aktar
och blott din nåd och huldhet eftertraktar?

Urv. Hör, så högt han aktar henne!

Chitr. Ack, din toka! Det är när kärleken vänt sig åt annat håll, som artigheten blir så mycket större.

Digitized by Google

Drottn. *(småleende.)* Det är kanske redan en följd av min botövning, att du talar så vänligt.

Mån. Det låter ju gott. Bråka nu inte med några invändningar du!

Drottn. Kom hit, mina tärnor, med alla tillbehören! Nu skall jag frambära ett offer åt månen.

Tärnorna. Här är rökelse och blommor och det andra.

Drottn. *(sedan hon förrättat offret.)* Se så! Giv nu undfägnaden åt herr Månavaka!

En tärna. Var så god, herr Månavaka!

Mån. *(tar emot fatet.)* Gud välsigne drottningen! Må hon med sin botövning vinna allt, vad hon önskar!

Drottn. Stå nu här, min gemål!

Kon. Ja, här står jag.

(Drottningen ägnar nu även honom sin hyllning och böjer sig djupt för honom med hoplagda händer.)

Drottn. Här tar jag gudarna till vittne, både månen och hans älskade, att jag ber min make om förlåtelse. Från denna stund lovar jag, att den kvinna, som du älskar och som älskar dig tillbaka, hon skall vara mig en kär syster.

Urv. Jag vet inte, om hon menar, vad hon säger, men jag vill så gärna tro det.

Chitr. Ja, nu har hon av högsinnad kärlek till sin make gett sin tillåtelse. Nu är det ingenting, som hindrar er förening.

Mån. *(avsides.)* Hon säger, som fiskaren sa till ålen, som slank ifrån honom: »Se, vad jag var snäll, som släppte dig!» sa han. *(Högt.)* Han är allt ostadig. Kan man hålla av en sådan riktigt mycket?

Drottn. En så dum fråga! Med uppoffring av min egen lycka tänker jag på att bereda honom glädje. Håller jag inte av honom riktigt mycket då?

Kon. Din slav, din egendom är jag,
som du kan efter ditt eget behag
behålla eller ge bort på lek.
Tro mig blott ej i stånd till svek!

Digitized by Google

Drottn. Det må vara, hur det vill. Nu har jag givit mitt löfte och försökt försona min skuld. Kom, mina tärnor! *(Hon vill gå.)*

Kon. Går du ifrån mig, min älskade? Då kan jag alls inte vara försonad.

Drottn. Jag måste det för botövningens skull. Och min plikt vill jag alltid söka fylla. *(Hon går med sin uppvaktning.)*

Urv. Kungen är bestämt mycket kär i sin drottning. Men mitt hjärta vill inte avstå ifrån honom.

Chitr. Ack, du klenmodiga! Varför talar du om att avstå?

Kon. *(som nu åter satt sig ned)* Är drottningen alldeles ur hörhåll, Månavaka?

Mån. Ja, nu kan du tala fritt vad du vill. Hon har gått ifrån dig, liksom läkaren överger den sjuke, när han ser, att det inte finns någon hjälp.

Kon. Ack, om Urvasî ändå —

Urv. — »finge det hon ville» — säg så!

Kon. — om hon komme! Om jag finge höra
ringarne och hennes smalben skramla!
Om hon smög osynlig fram och lade
sina händer över mina ögon!
Eller också — om jag såge henne
nalkas, tveksam av motsträvig blyghet,
men av sina skrattande väninnor
tvingad fram emot mig steg för steg!

Urv. Jag skall göra, som han själv önskar.

(Hon smyger sig bakom honom och lägger händerna över hans ögon. Nu ha nymferna kastat av osynlighetsslöjan. Chitralekhâ gör ett tecken åt Mânavaka, att han inte får säga, vem det är.)

Kon. Mânavaka! Det är Nârâyanas dotter, den smärta danserskan.

Mân. Hur kan du gissa det?

Kon. Så lisande ljuv den handen kännes.
Mitt hjärta säger, att den är hennes.
En lotusblomma kan ej bedragas:

Digitized by Google

hon öppnar sig ej, förrän det dagas.
Med kärleken är det på samma sätt:
den tar ej miste på vännen lätt.

Urv. *(tager bort händerna och går ett par steg tillbaka.)* Jag önskar konungen seger och lycka!

Kon. Välkommen du vackra! *(Han drar henne till sig att sitta vid hans sida.)*

Chitr. Hur står det till, ärade vän?

Kon. Jo, nu är allt gott och väl.

Urv. Du hörde det själv, Chitralekhâ, att drottningen skänkte honom åt mig. Då hade jag ju rättighet att lägga händerna på honom. Jag brukar inte vara närgången.

Mân. Ni måtte ha varit här länge, ni.

Kon. Det är då drottningen, som har begåvat dig
med denna rättighet. Men vem har lovat dig
att som en rövare och landsvägsridare
mitt hjärta roffa till dig utan vidare?

Chitr. Nu blev hon svarslös. Men låt mig säga dig något, käre vän!

Kon. Jag hör gärna på.

Chitr. Nu, när våren är slut i detsamma, är jag i tur att uppvakta hos Solguden. Därför måste jag lämna Urvasî. Lova mig nu, käre vän, att du icke låter henne sakna himmelen!

Mân. Himmelen! Varför skulle hon sakna den? Den är ju varken något att äta eller att dricka, vet jag. Och sova brukas ju inte heller däruppe.

Kon. Himlens härlighet — ack, kära vän!
Hur skall hon förmås att glömma den?
Att jag henne ensam skall tillhöra,
lovar jag. Mer kan jag inte göra.

Chitr. Jag begär inte mer. — Se så, Urvasî! Var en modig flicka nu! Jag måste lämna dig.

Urv. *(omfamnar henne.)* Glöm inte bort mig!

Digitized by Google

Chitr. *(skrattande.)* Det behövs snarare, att jag säger så till dig, då du är hos honom.

(Hon bugar sig för konungen och går.)

Mån, Jo, nu har du riktigt fått det, som du ville. Jag gratulerar.

Kon. Ja, nu är min lycka fullkomlig.

Att stolta vasaller böja
med vördnad pärldiademen,
så snart en befallning utgår
från mig, deras kung och herre,
det aktar jag allt för ringa
emot den äran att ligga
som tjänande slav i stoftet
så här för min älskades fot.

Urv. Ack, jag kan inte tala så där vackert.

Kon. *(håller Urvasis båda händer och ser på henne.)* Vilka förunderliga ändringar kan inte lyckan komma åstad!

I månans sken jag ej mera
försmäktar av trånad;
och kärlekssåret härinne
det svider ej längre;
ty, sedan min älskade kommit,
är allt förändrat:
nu känns det mig ljuvt allena,
som nyss var en plåga.

Urv. Jag har varit stygg, som dröjt så länge!

Kon. Nej, visst inte!

När sorgen har gått förut,
blir glädjen större till slut.
Och ljuvare skuggan känns,
när man känt, hur solen bränns.

Mån. Nu har månen blivit tillräckligt firad. Nu är det tid att gå till hvila.

Digitized by Google

Kon. Gå före då och visa vägen för denna din väninna!
Mån. Denna vägen, fröken!
Kon. Nu är det bara en sak jag önskar.
Urv. Vad då?

Kon. Förr i ensamheten mången gång
syntes natten mig så ändlöst lång.
Ändå längre vill jag ha den nu,
då vi kommit samman jag och du.

(De gå.)

(Slut på tredje akten.)

(Chitralekhâ kommer, mycket nedslagen. Nymfen Sahajanyâ är med henne.)

Sah. Men käraste du, vad är det åt dig? Du ser så bedrövad ut. som en försmäktande lotusblomma. Säg mig, varför du är så ledsen! Jag vill dela sorgen med dig.

Chitr. Ack, kära du! Medan jag håller på här med min tjänstgöring och uppvaktar hos Solguden, såsom vi nymfer måste göra i tur och ordning, har jag blivit så ängslig för Urvasîs skull.

Sah. Ja, jag vet ju, att ni äro sådana vänner, ni båda.

Chitr. Jag ville ta reda på, hur Urvasî har det nu för tiden, och då fick jag veta en stor olycka.

Sah. Kära du! Vad har då hänt?

Chitr. Kungen, hennes älskare, hade tagit sig ledigt från regeringen, och han och Urvasî hade gått ut i Gandhamâdana-skogen för att förlusta sig.

Sah. Ja, det är en plats, där man kan känna sig lycklig.

Chitr. Då satt den lilla älvan Udayavatî och lekte med sanden på floden Mandâkinîs strand. Kungen kom att se på henne litet för länge och Urvasî blev ond.

Sah. Ja, det var ju klart. Häftig kärlek blir snart svartsjuk. Hur gick det sen?

Chitr. Sen ville hon inte höra på kungens ursäkter. Hennes lärare Bharatas förbannelse förblindade henne, så att hon glömde av det gudomliga budet och drog sig undan

Digitized by Google

till en del av skogen, som är helgad åt Kumåra och dit ingen kvinna får komma. Där blev hon genast förvandlad till en ranka, och sådan förblir hon, till dess att förtrollningen löses på något sätt.

Sah. Ingen undgår sitt öde. Först kärleksfröjd och så olycka. Vad tar kungen sig till?

Chitr. Han går i skogen och letar efter henne natt och dag. Och nu nalkas regntiden, då även den lycklige känner trånadens kval. Tänk, hvad han skall lida nu!

Sah. Vet du, Chitralekhå! Så vackra som de äro dessa båda, tror jag inte, att deras olycka blir långvarig. Ett gynnsamt öde skall snart låta dem få komma tillsamman igen. Men kom nu! Vi måste uppvakta solguden. Han stiger snart upp.

(De gå, och härmed avslutas mellanspelet.)

(Nu uppträder kungen med vilda blickar och rivna kläder.)

Kon. Stanna, du fräcke demon däruppe! Vart tar du vägen med min älskade, som du rövat? Se, nu flyger han från bergets topp upp i luften, och nu sänder han mot mig en skur av pilar!

(Han sansar sig.)

Ack nej! Det var ju ej demonen;
det var ett nattsvart moln i stället.
Och bågen, som står spänd däruppe,
är Indras granna himlabåge.
Det, som kom vinande emot mig,
var ingen pilskur, men ett slagregn.
Och det, som bländade mitt öga,
var icke Urvasî men blixten.

(Han försjunker i begrundande.) Var skall jag söka min smärta flicka?

Gör hon sig osynlig för mig, döljer sig själv i vredesmod?
Nej, så länge skulle hon aldrig vredgas, hon, som är så god.
Är hon borta långt ifrån mig? Flög hon upp till sin himmel igen?

Digitized by Google

Nej, hon kunde ej ha hjärta så att överge sin vän.
Och ej finns en illasinnad andemakt så stark och båld,
att min älskade han kunde slita ur min famn med våld.
Ack, det är ju oförklarligt för mig, hur det har gått till;
men försvunnen är hon ändå, jag må söka bäst jag vill.

(Han ser mot molnen, som stiga upp.) När olyckan först har börjat, följer den ena plågan på den andra. Se det!

Just nu, när med bedrövat sinne
min älskade jag måste sakna,
är denna ljuva årstid inne,
då kärlekskvalen riktigt vakna.

(Med ett halvt småleende.) Men varför låter jag plågan komma över mig? Prisas inte jag såsom den allsmäktige härskaren? Vad jag bjuder måste ju ske. Varför förbjuder jag inte molnen att komma? Eller skall jag mena, att de blott komma för att bidraga till min kungliga ståt?

Är ej molnet, som tågar däruppe,
min kungliga baldakin,
förgylld av blixtarnes strimmor?
Och nichula-trädets klasar,
som svikta för gungande bin,
är min fläkta med vajande plymer.
Nu hör jag, då luften svalkats,
påfåglarnes jubelskrin:
det är skalder, som sjunga min ära.
Och tar sig ej berget min
av att ge mig i flödande bäckar
tribut av olja och vin?

Ja, det är ju en mycket ståtlig uppvaktning jag har här. Men vad hjälper mig det? Nej, jag vill söka min älskade här i skogen. *(Han går och söker.)* Ack! Den blomman där förvärrar mitt kval.

Hon skiftar färg, hon rodnar,
och det dallrar en droppe i kalken:

Digitized by Google

jag ser min älsklings öga,
när det fylldes av vredgade tårar.

Hur skall jag kunna spåra henne här?

Här är marken fuktig;
här skall spåret synas,
om hon trampat sanden
med sin vackra fot.
Får jag se konturen
av det fina spåret,
skall mitt hjärta genast
säga, vems det är.

(Han går ett slag och får syn på något, som gör honom glad.)
Se, där är ett tecken, som visar mig, att hon gått fram här!

Den gröna schaletten där borta
är hennes; jag känner igen den.
Den tappade hon i sin brådska,
när vredgad hon skyndade från mig.
Den glänser av tårar, som tillrat
ifrån hennes älskade öga.

(Han hejdar sig.) Ack nej! Jag ser nu. Det var bara regndropparna på den friska gräsmattan. — Hur skall jag söka upp henne? Vem finns här ute i vilda skogen, som jag kan fråga? Kanske påfågeln, som flugit upp på den höga stenen där.

Han ser belåten mot de svarta molnen;
den långa stjärten böjer sig för vinden;
han sträcker halsen, ropande åt regnet
en välkomsthälsning med sitt gälla skri.

Jag skall fråga honom.

Har du sett min flicka, säg,
här i skogen? Vilken väg
skall jag gå att henne leta?
Granna fågel! Du skall veta:

Digitized by Google

skön hon är som du att skåda;
därför älskar jag er båda.

Se där! Han svarar inte; han börjar att dansa. Vad är han så glad för? Jo, nu förstår jag. Han är glad, att hon är borta, som tog skönhetspriset från honom.

När lekande vindar ruska
hans yviga fjäderduska,
hans like ej längre finnes,
nu sedan min brud är borta.
Men, ack, när henne jag minnes
och blommorna, som jag såg
hänga i lockarnas våg,
när den svallade ned ibland
vid vårt ras ur lossnade band,
då kom påfågelns prakt till korta.

Jag vill inte bry mig om honom, som är glad åt en annans olycka. *(Han går ett slag.)* Se, där sitter en gök i jambuträdet! Nu är det just den tid på året, då han som mest känner kärlekens plåga. Det skall vara en så klok fågel. Honom skall jag fråga.

Hör, vad jag ber dig,
du, som får heta
kärlekens härold!
Du, som förstår att
byta till trånad
flickornas högmod!
För med ditt rop min
älskade åter!
Eller, du ljuve
sångare, säg mig
vägen till henne!

Vad är det han säger? Han frågar, huru det kom sig, att hon övergav mig, då jag älskade henne så högt. Jo, det skall jag säga.

Digitized by Google

Hon blev förtörnad, fast jag ej vet av,
att jag det minsta skäl till vrede gav.
Men strängare blir härskarinnans krav,
ju mera älskarn böjer sig som slav.

Men han hör ju inte på vad jag säger. Han bara håller på med sitt.

Sant det är, att främmande sorger
icke som egna sorger trycka.
Känslolös för mina bekymmer
tänker fågeln blott på att njuta
bärens lockande saft med samma
annat allt förgätande iver,
som man kysser en älskad brud.

Men det gör detsamma. Jag kan inte bli ond på honom, ty hans ljuva stämma påminner mig om Urvasî. *(Han går ett slag. Stannar med ens lyssnande.)* Vad var det för ljud? Det lät, som om ringarna skramlat kring hennes smalben, när hon satt sin fot i marken. Jag vill gå ditåt. *(Sedan han gått några steg.)* Ack, nu ser jag!

Det är svaneflockens skri av fröjd,
när de molnen sett i himlens höjd.
Tillfredsställas skall nu inom kort
deras drift att draga fjärran bort.

Jag skall skynda mig, innan de flyga upp ifrån sin sjö, och fråga dem, om de ha sett min älskade. *(Han går fram till dem.)* Hör, vad jag säger dig, du sjöfåglarnes konung!

Mot norr, långt bort till dina sjöar klara
du strax får fara,
så snart du sagt mig, hur jag får tillbaka
min flydda maka.
För min skull låter du dig säkert nöja
en stund att dröja.
Den ädle sorg och glädje delad känner
med sina vänner.

Digitized by Google

Han ser bara åt sitt håll. »Jag längtar till mina sjöar däruppe», säger han, »och har inte gett akt på din maka».

Vill du verkligen förneka,
att min fagra brud du skådat?
Det är fåfängt. Ingen tror dig.
Ty av vem om ej av henne
skulle du ha lärt dig böja
på din vita hals med sådan
värdighet, så ljuvt behag?

Därföre säger jag dig:

Du har stulit det från henne, detta smekande behag,
måste därför misstänkt bli
att ha rövat Urvasî.
Återställ ditt rov med godo! Rätte ägaren är jag.

(Skrattande.) Han flög sin väg. Han blev minsann rädd, den tjuven, att jag skulle straffa honom. *(Han går ett slag.)* Där ligger en and och simmar med sin maka. Den fågeln har namn om sig att vara så trogen. Honom skall jag fråga. Hör på, du and!

Sorgsen är jag och kärlekskrank.
Fast min trohet är utan vank,
har min älskade mig försmått.
Kan du säga mig, vart hon gått?

Hör på den! »Snack, snack!» säger han. Åh skäms! Vet du inte, vem jag är?

På fädernet jag räknar
från Månen mina anor,
och kan mitt ursprung leda
på mödernet från Solen.
Av jordens alla länder
som härskare jag hyllas.
Och det var jag, som valdes
av Urvasî till make.

Digitized by Google

Nu är han tyst. Vill inte svara. Jag skall ge honom en liten läxa.

Om din maka vid vassbänkens bryn
blott ett ögonblick göms för din syn,
genast över kärrets tysta vatten
hör man då ditt klagorop i natten.
Själv du känner djupt skilsmessans smärta,
men för min sorg har du intet hjärta.

Allting är ju motigt för mig här. Jag skall gå åt ett annat håll. *(Han går några steg, men hejdar sig.)* Nej, här hör jag något, som håller mig kvar.

Biet, som i lotusblomman larmar,
har mig påmint om det klagoljud,
som jag hörde fordom från min brud,
när hon tryckts för hårt i mina armar.

Jag vill fråga biet också. Jag kunde komma att ångra mig annars.

Honungssugare, såg du, vart min honungsljuva flicka gått?
(avbrytande.)
Nej, jag bryr mig ej om att fråga. Det är lönlös möda blott.
Om en balsamfläkt från hennes honungsläppar biet nått,
allt vad lotusblomman har att bjuda, skulle det sen försmått.

Jag går härifrån. *(Han går ett slag.)* Se där står elefanternas konung med sin drottning vid sidan. Han har lagt sin snabel över en gren av nipa-trädet. Av honom skall jag få någon underrättelse om min älskade. *(Han betraktar dem.)* Men jag skall inte störa dem ännu.

Se, hur hon just nu från trädet
brutit av en saftig gren och
räcker fram den åt sin make!
Den lär säkert smaka honom.
Jag skall vänta, tills han ätit.

(Efter en liten stund.) Se så! Nu har han slutat. Nu skall jag fråga honom.

Digitized by Google

Såg du, om min älskade smög sig här förbi,
hon bland himlanymferna fagrast, Urvasî?
Såg du henne, bländande som nymånens skära,
i de mörka lockarna nipablommor bära?

(Glad.) Hör, han svarar mig! Ack, vad det ropet gläder mig! Det betyder, att han har sett henne. Och likheten oss emellan gläder mig också.

I dig jag hälsar en kunglig like,
ty du är hyllad som kung i skogen.
Du har en drottning, som öm och trogen
du aktar högst i ditt hela rike.
I mycket är då vår lott gemensam;
Men jag blev skild från min vän, min maka.
Må du förskonas ifrån att smaka
det bittra ödet att vara ensam!

Allt gott önskar jag dig. Och nu går jag vidare. *(Han ser åt ett annat håll.)* Nej se! Här har jag Surabhikandara, det vackra berget, som är nymfernas käraste tillhåll. Kanske finner jag min allratäckaste här någonstans. *(Han går och söker.)* Ack nej! Min otur är sådan, att molnet aldrig har en blixt, när jag vill se den. Men jag skall i alla fall inte gå, utan att ha frågat berget.

Låt mig veta, om du känner,
vackra berg, det mjuka trycket
av min makas vita fötter!
När jag ser din trånga dal, som
ljuvligt lockande sig gömmer
mellan dessa höga kullar,
tänker jag på hennes barm.

Vad nu? Får jag inte något svar? Det var nog för långt avstånd. Jag skall gå närmare och fråga en gång till. *(Han gör så.)*

Ifall du kan, mitt sjuka hjärta gläd
med budskap från min kära,

Digitized by Google

om kanske under dina gröna träd
just nu hon går här nära!

(Han stannar glad och lyssnar.) Hör, hur berget svarade! »Just nu hon går här nära». Tack för det svaret! 'Jag önskar dig till lön, att du en gång får höra något, som är dig lika kärt. Var är då min allrakäraste? *(Hans ord upprepas på avstånd.)* Ack, nu hör jag! 'Det var bara ekot, som svarade mig ur klyftorna. *(Han synes mycket nedslagen.)* Jag är så trött. Jag vill sätta mig en stund här vid floden och känna svalkan från vattnet. Detta upprörda och häftigt strömmande vatten har för min själ något betagande. Det är ju Urvasî själv som jag ser.

Det är på henne jag här fått syn.
Av böljornas rynkade ögonbryn
jag ser, hur vreden sjuder och svallar,
när hon sin älskade trolös kallar.
Det vita skum, som fladdrande hoppar
omkring de brådskande böljornas toppar,
är slöjan, sträckt av vinden tillbaka,
när hon flyr ifrån mig, min vredgade maka.

Jag skall söka att locka henne.

Stanna, min älskade!
Vill du ej lita på
mina försäkringar
aldrig att svika dig?
Flyr du Purûravas?
Säg då åtminstone,
hur jag förbrutit mig!
Själv, det bedyrar jag,
vet jag det ej.

Åhnej! Det är en vanlig flod. Urvasî skulle icke på det sättet skynda bort från mig, bara längtande till havet. Men vill man vinna något, duger det ej att ge tappt. Jag skall gå tillbaka till det stället, där hon försvann för mig. *(Sedan*

Digitized by Google

han gått en stund.) Se, där är något, som visar mig, att jag är henne på spåren.

Kadambaträdet rodnande av nyutslagna blommor står.
Det var av dem hon satte nyss en klase i sitt mörka hår.

En gazell har lagt sig under trädet. Kanske han har något att säga mig om Urvasî. — Varför vänder du dig ifrån mig så där? Är det av ovilja som du böjer halsen tillbaka och bara ser åt motsatt håll? Nej, nu ser jag!

Från andra sidan nalkades din maka,
men hålles av sin unge nu tillbaka,
som ivrigt pockande vill dricka spenen.
Du kan ej ta ditt öga från den scenen.

Men hör i alla fall och svara!

Har du i skogen sett min hjärtanskär?
Du vet kanhända inte, vem hon är?
På sina ögon känns hon lätt igen:
hon har så ljuva ögon som din vän.

Nej, han bryr sig ej om, vad jag säger. Han bara ser efter henne där. Ja, så är det. Den, som är olycklig, blir alltid föraktad. Det är bäst, att jag går. *(Sedan han gått en stund, får han syn på något.)* Vad är det som skimrar så rött ur springan där i stenen?

Är det blod av något rådjur,
som den grymme tigern rivit?
Glimmar det av eld? Omöjligt,
så som regnet nyss har strömmat.

(Han går närmare och ser efter.)

En rubin det är. Den glöder
djupröd som asokablomman.
Solen lyser in i springan,
lockad dit av ädelstenen.

Den lockar mig också. Skall jag taga den? Vad tjänar det till?

Digitized by Google

Ack, att jag finge sätta den
mitt över pannan på min vän
bland blommorna från paradisets vårar!
Men hon mig övergivit har.
Jag lämnar stenen orörd kvar
att ej fördunklad bli av mina tårar.

En röst (utanför scenen.) Jo, tag den, min son, tag den!

Den stenen heter Kärleksfröjd.
Den föll hit ned från himlens höjd
och är en skänk av Sivas sköna maka.
En kraftig talisman den är,
ty den, som den rubinen bär,
skall genast få en saknad vän tillbaka.

Kon. (lyssnande.) Vem var det som gav mig det rådet? Det är någon helig eremit här i skogen, som har medlidande med mig. Jag tackar dig, du vördnadsvärde, för ditt råd. *(Han tager ädelstenen.)* Så kom nu, Kärleksfröjd!

Om du kan förena mig med henne,
som jag söker, på mitt kunga-änne
sätter jag dig, som den höge Siva
bär i diademet månens skiva.

(Sedan han gått ett slag.) Jag kan inte taga mina ögon ifrån den rankan där. Varför lockar hon mig så? Hon har ju inga blommor. Ack, nu vet jag, hur det kommer sig: hon är lik Urvasî.

Att lutande av regn hon står och våt,
betyder sorgsenhet och gråt;
och sorgen alla prydnader försmår,
hon därför utan blommor står;
sorgen är stum: här sjunger intet bi
sin djupa sommarmelodi.
Ja, det är hon, som nyss för älvans skull
blev vred men nu är ångerfull.

Hon är så lik Urvasî, att jag måste ta henne i famnen.

Digitized by Google

(Vid det att han gör så med slutna ögon, upphäves förtrollningen, och det är nu Urvasi, som han trycker till sitt bröst. Kungen känner, att han har henne, men vågar ej slå upp ögonen och se.) Ack, jag känner det ljuva trycket av hennes barm, men ändå vågar jag ej att glädjas.

Vad helst jag mött, som liknade henne,
förbyttes strax och gäckade hoppet.
Så slut dig därför, slut dig, mitt öga!
Jag än en stund vill blunda och njuta.

(Litet därefter ser han upp.) Nej se! Det är ju Urvasi!

Urv. *(med frambrytande tårar.)* Jag önskar konungen seger och lycka!

Kon. När du var borta,
var allting mörkt och öde.
Nu har jag uppstått
ånyo från de döde.

Urv. Det inre sinnet låter mig nu förstå, huru allt det här gått till.

Kon. Vad menar du med det? Jag förstår inte riktigt?

Urv. Jag skall genast säga det. Men först vill jag be om förlåtelse för det, att jag i min häftighet har gjort min herre och konung så mycken sorg.

Kon. Ack, du vackraste! Jag har ingenting att förlåta. När jag får se på dig, då känner jag mig med både inre och yttre sinnen belåten. Men säg nu, varför du har varit så länge borta!

Urv. Nu skall jag tala om, huru det har gått till. Då den helige Kumâra hade avlagt ständigt kyskhetslöfte, valde han sig ett avskilt område av Gandhamâdana-skogen att bo i och gjorde så en bestämmelse.

Kon. Vad för en bestämmelse?

Urv. Att om någon kvinna vågade sig inom detta område skulle hon genast förvandlas till en ranka, och den förtrollningen skulle inte kunna lösas utan med tillhjälp av en ädelsten, som gudinnan Gaurî har frambragt. Det var min lärares förbannelse som gjorde, att jag i min häftighet glömde

Digitized by Google

den gudomliga stadgan och kom in på Kumâras område, då jag vänt ryggen till konungens böner. Och i samma stund förvandlades jag till en ranka.

Kon. Ja, så kan allt förklaras.

Jag visste väl, att icke utan tvång
du hade gjort skilsmessans tid så lång,
du, som så ofta knotade på lek
för blott det minsta avbrott i mitt smek.

Se, här är ädelstenen! En vis man sade mig, vad den skulle tjäna till, och nu är det genom dess makt, som jag återfått dig.

Urv. Nej, se Kärleksfröjd! Det var därför min förvandling upphävdes, så fort konungen tog mig i famnen. *(Hon lägger rubinen på sitt huvud såsom ett tecken av tacksamhet och vördnad.)*

Kon. Vänta! Låt den vara så en liten stund ännu!

Blodröd på din panna
ädelstenen sitter
som i lotuskalken
morgonsolens glitter.

Urv. Konungen har varit alltför länge borta från sin stad. Folket lär vara missbelåtet på mig för det. Låt oss vända tillbaka!

Kon. Som du önskar, ärade!

Urv. Hur önskar konungen att färdas?

Kon. Befall en sky att bli den segervagnen,
som för mig i triumf med dig vid sidan!
Av himlabågens färger skall den skimra,
och blixtarna som vimplar fladdra kring oss.

(De gå.)

(Slut på fjärde akten.)

Mânavaka. Det är då väl, att kungen äntligen kommit tillbaka. Han har varit ute och förlustat sig med Urvasî i Nandanavana och andra gudarnes lustparker. Men nu har

Digitized by Google

han återtagit regeringen, välkomnad och firad av alla sina undersåtar. Nu har han allt, vad han kan önska sig, utom en son. I dag är det en bemärkelsedag, och kungen har med sina gemåler varit för att bada vid de heliga flodernas sammanflöde. Nu har han gått in i det kungliga tältet. Jag skall passa på, så att jag före någon annan får min andel av de välluktande salvorna och blommorna.

Rop utanför scenen. Rubinen! Kungens stora rubin! En rovfågel har tagit den ur asken här. Han trodde väl, att det var ett stycke kött.

Mån. Det var en olycka! Det är den stora rubinen, som heter Kärleksfröjd och som kungen är så rädd om. Där kommer han halvklädd utspringande ur toalettrummet. Jag skall skynda till hans hjälp.

(Kungen kommer ut, åtföljd av sin förskräckta uppvaktning.)

Kon. En konung är tjuvarnes skräck.
Vem var det som rövade fräck
juvelen ur härskarens boning?
Sitt liv skall han ge i försoning.

En slavinna. Se där, se där flyger han med rubinen i näbben, och guldkedjan hänger ned som ett streck!

Kon. Ja, jag ser det.

Han stiger, stiger
i snabba kretsar.
Rubinen strimmar
liksom ett eldkol,
som svängs i mörkret.

Mån. Inte något förbarmande nu! Straffa den missdådaren!

Kon. Ja, det har du rätt i. Skaffa hit min båge!

(Hans grekiska jägareflicka går att hämta bågen.)

Kon. Vart tog fågeln vägen?

Mån. Där, rätt söderut, flyger han, den nidingen och asfråssaren.

Kon. Jag ser honom nu.

Digitized by Google

Strimman av juvelens glans
bildar som en gyllne krans,
vilande på himlens änne,
med rubinen själv till spänne.

(Grekinnan kommer med bågen.)

Grek. Här är pil och båge, herre!

Kon. Det hjälper inte. Han har kommit utom skotthåll.

Min juvel, som fågeln rövat,
redan förd till fjärran rymder,
blänker som en blodröd stjärna
vid det svarta molnets rand.

(Till kammarherren.) Hör, Låtavja! Giv order åt stadsvakten att uppspåra, var fågeln tar sin vilostad under natten.

Kam. Skall ske, herre! *(Går.)*

Mån. Slå dig till ro nu! Huru skulle han komma undan din straffande arm? *(De sätta sig båda.)*

Kon. Omätligt dyrbar är mig den juvel,
som står vid detta tillfälle på spel.
Och varför, tror du? Jo, ty det var den,
som lät mig finna Urvasî igen.

Mån. Ja, jag har hört dig tala om den historien.

(Kammarherren kommer och bär i handen en pil och den bortrövade juvelen.)

Kam. Jag önskar konungen seger och lycka.

Rövarn är straffad. Död är han funnen,
död med rubinen ännu i munnen.
Här är den pil, som sökte hans barm,
lydig den store konungens harm.

(Allmän förvåning.)

Kam. Rubinen är renad i vatten. Åt vem skall jag lämna den?

Kon. *(till en slavinna.)* Rena den i eld och lägg den i sin ask!

Slav. Skall ske, herre! *(Tar rubinen och går.)*

Digitized by Google

Kon. Vet du, Låtavja, vems pil detta är?

Kam. Här står ett namn, men mina gamla ögon kunna ej urskilja bokstäverna.

Kon. Låt mig se då!

(Kammarherren lämnar pilen åt kungen, som läser namnet och så får veta, att han har en son.)

Mån. Vad är det, som gör dig så bestört?

Kon. Här skall du få höra skyttens namn. *(Han läser upp inskriften.)*

Prins Ayus ristat här sitt märke i,
son av Purûravas och Urvasî.

Mån. *(förtjust.)* Nå, så lycka till att ha en son!

Kon. Men hur är detta möjligt? Jag har ju aldrig varit skild från Urvasî utom vid den stora offerfesten i Naimisha-skogen. Och jag har aldrig sett något tecken hos henne till havandeskap. Hur skulle hon ha fött en son?

En gång, som jag minnes,
några dagar endast
var hon blek om kinden,
blicken matt och slocknad,
brunare i färgen
barmens svällda knopp.

Mån. En gudinna är väl inte som andra kvinnor. Hon kan lätt fördölja vad som helst.

Kon. Ja, det må så vara. Men varför skulle hon ha gömt undan sin son?

Mån. Vem kan gissa ut en gudinnas hemligheter?

(Kammarherren kommer.)

Kam. Jag önskar konungen seger och lycka! Här är en kvinna med en gosse. Hon kommer från den helige Chyâvanas eremithem och önskar att se kungen.

Kon. Låt henne genast komma!

Kam. Ja, herre! *(Han går ut och kommer tillbaka med en eremitkvinna och en gosse, som bär en båge i handen.)*

Mån. *(betraktar gossen.)* Pass på, om vi inte ha den duk-

Digitized by Google

tige gossen här, som sköt sin pil i fågeln! Han liknar dig som ett bär.

Kon. Ja, så är det. Det känner jag.

Mitt öga det tåras betaget;
mitt hjärta till honom är draget.
Att honom i famnen få trycka
det vore min ljuvaste lycka.

Kam. *(till eremitkvinnan.)* Stig fram här, högt ärade!

Kon. Välkommen, moder!

Erem. Må du fortplanta din himlaborna ätt, herre! *(För sig själv.)* Han vet, att detta är hans son, utan att jag har sagt det. *(Högt.)* Buga dig, gosse, för din fader!

(Gossen bugar sig för kungen med korslagda armar utan att lämna bågen ifrån sig.)

Kon. Jag önskar dig ett långt och lyckligt liv!

Prinsen *(för sig själv.)*

Vad tjusning, stark och underbar,
i endast detta ord: min far!
Vad skall en son ej känna då,
som jämt vid fadrens knä fått stå?

Kon. *(till eremitkvinnan.)* Låt nu höra, i vad ärende du kommit hit!

Erem. Jo, det är så, store konung, att denne prins Ayus strax efter sin födelse av någon orsak anförtroddes åt min omvårdnad av sin moder Urvasî. Den vise Chyâvana sörjde för att ingenting försummades av de heliga bruk, som äro att iakttaga, då en son fötts åt en man av krigarekasten. Han har blivit undervisad i Veda och övad i bågskjutning.

Kon. Han har icke saknat omvårdnad.

Erem. I dag hade han gått med några andra gossar för att samla blommor och bränsle. Men då gjorde han något, som är förbjudet bland eremiterna.

Mån. *(förskräckt.)* Vad nu då?

Erem. Han sköt en pil på en rovfågel, som satt högt uppe i ett träd med ett stycke kött i näbben.

Digitized by Google

(Månavaka ger konungen en menande blick.)

Kon. Hur gick det sen?

Erem. När den fromme Chyâvana fick veta detta, sade han, att jag måste lämna gossen ifrån mig. Jag önskar därför att träffa drottning Urvasî.

Kon. Sitt ned så länge! Gå du, Latavya, och bed Urvasî komma hit!

Kam. Skall ske, herre. *(Går.)*

Kon. *(som ej kan taga sin blick från gossen.)* Kom hit till mig, min son!

Det givs i världen ingen större lycka,
än när man får till fadershjärtat trycka
den son man äger med en älskad maka.
Så kom och låt mig nu den lyckan smaka!

Erem. Gå att fägna din fader, mitt barn!

(Gossen går fram att smeka konungens fötter. Konungen tar honom i sin famn och låter honom sedan sitta på en pall bredvid sig.)

Kon. Nu skall du hälsa på min gode vän här också. Du är väl inte rädd för honom?

Mån. Varför skulle han vara rädd? Han har väl sett en apa förr där borta i eremitskogen.

(Gossen hälsar honom skrattande.)

(Urvasî kommer, ledsagad av kammarherren.)

Kam. Denna vägen, drottning!

Urv. *(får syn på gossen.)* Vad är det för en gosse? Han sitter på en pall med en båge i handen, och kungen leker med hans hår. *(Får syn på eremitkvinnan.)* Åh! Där ser jag Satjavatî. Då är det min son Ayus. Vad han har blivit stor!

Kon. Se dit, min gosse!
Vem är det, tror du,
som skyndar mot dig
med blick, som lyser,
med bröst, som flämtar
av modersfröjd?

Erem. Gå, mitt barn, att möta din moder!

(Gossen skyndar emot Urvasî).

Digitized by Google

Urv. *(till eremitkvinnan.)* Jag hälsar dig ödmjukt, vördade!

Erem. Jag önskar dig all lycka, min dotter, med din makes kärlek!

Prins Ayus. Jag hälsar dig, min moder!

Urv. *(slår armarna om honom och vänder hans ansikte upp emot sig.)* Min son! Må du bliva din faders glädje! *(Hon vänder sig till kungen.)* Jag önskar konungen seger och lycka!

Kon. Välkommen till din man och din son! Sätt dig här hos mig!

Erem. Denna din Ayus har blivit undervisad i Veda och är nu vapenför. Därför återlämnar jag honom nu i din makes närvaro. Och låt mig så gå! Jag försummar annars mina plikter.

Urv. Jag ville gärna hålla dig kvar. Det är så länge sedan vi råkades. Men det går ju inte för sig. Lova mig då att snart komma tillbaka!

Kon. Framför min vördnadsfulla hälsning till den vise Chyâvana!

Erem. Det skall jag göra.

Pr. Ayus. Skall du gå tillbaka till eremithemmet? Då vill jag följa med.

Kon. Nej, min gosse! Nu är din första barndomstid förbi. Nu är det din ungdom som kommer. Den skall du tillbringa här.

Erem. Ja, så är det, min son!

Pr. Ayus. Lova då att sända Gulltopp till mig,
min påfågel, med den långa stjärten!
Gulltopp, som var van att sova hos mig
och som tyckte om, när mina fingrar
skrapade så sakta över hjässan.

Erem. *(leende.)* Det lovar jag. Farväl nu allesamman! *(Går.)*

Kon. Ack, min vackra hustru!

Åt Indra i himlens höjd
förlänades fadersfröjd:
hans maka födde åt honom en gud.

Digitized by Google

Ej mindre glädje det är
som du bereder mig här
med den son du ger mig, himmelska brud!

(Urvasi kommer med ens att tänka på något och brister i gråt.)

Mån. Vad nu då? Varför börjar hon på en gång att gråta?

Kon. *(ängslig.)*

Gråter du, älskade, nu när Purûravas
ser sina käraste drömmar besannade?
Tårarna tillra så stora och ligga som
glänsande pärlor på gungande barm.

(Han söker torka bort dem.)

Urv. Ack, hör nu bara! Jag hade glömt av det, när jag först fick se min son. Men då du nämde Indra, kom jag ihåg, vad han beslutat över mig, och det är det som gör mig sorg.

Kon. Vad är det, som han har beslutat?

Urv. Den gången, då du har vunnit mitt hjärta, store konung, gav mig Indra den befallningen att, så snart du fått skåda en son, som jag fött dig, skulle jag återvända till honom i himmelen. Jag ville inte bli skild från dig, och därför lämnade jag min son, så snart jag fött honom, åt Satyavatî för att uppfostras hos den vise Chyâvana. Nu har han tyckt, att han är stor nog att fröjda sin fader, och så har han blivit hitsänd. Och nu är det slut med vårt samliv.

(Vid dessa ord blir det en allmän bestörtning.)

Kon. *(suckande.)* Ack, vad ödet är missunsamt!

Fadersglädjens sötma har jag blott ett ögonblick fått smaka,
och nu kommer redan sorgen och berövar mig min maka.
För ett törstigt träd hur ljuvlig molnets våta svalka kändes!
Men en blixt slog ned, och trädet, träffadt av dess eld, förbrändes.

Mån. *(för sig själv.)* Den här saken drar olycka med sig Man skall få se, att kungen klär sig i botgöraredräkt och går ut i skogen som eremit.

Digitized by Google

Urv. När jag är borta, glömmer du mig snart. Nu har du din son och behöver ej mera din stackars Urvasî.

Kon. Så får du inte tala!

Vi äro slavar båda två för Gud.
Så böj dig du i lydnad för hans bud!
Jag lämnar spiran åt min son och går
att bo med vilda djur i skogens snår.

Pr. Ayus. Nej, min far! Icke skall du lägga på kalvens nacke ett ok, som passar för tjuren.

Kon. Var du lugn, min son!

Den unge elefanten
uti sin heta brånad
blir lydd av hela hjorden.
Om ormen än är liten,
han gömmer dock i tanden
det fruktansvärda giftet.
Så äger kungasonen,
hur ung han är, förmågan
att härska och befalla.
Från födelsen är detta
hans arvedel: den kommer
ej småningom med åren.

Låtavya! Säg till mina ministrar, att allt göres i ordning för att kröna min son Ayus till konung!

Kam. Jag lyder, herre! *(Han går bedrövad. Det blir på en gång ett starkt sken från himmelen, som förbländar dem.)*

Kon. Var det en blixt? Här syns ju intet moln.

Urv. Nej, det är den helige Nårada som kommer där.

Kon. Ja, det är Nårada.

Från hjässan lyser hans hår i guldgul glans,
och bindeln ligger omkring så vit som snö;
kring halsen hänger ett pärlband varv på varv.
Från himlen kommer han hit i himmelsk ståt.

Giv mig blommor och välluktande salvor att fira honom med

Digitized by Google

Nårada. Lycka ske dig, du jordens behärskare!

Kon. *(Tager hyllningsgärden ur Urvasîs hand och bjuder den.)* Jag hälsar dig, du helige!

Urv. Jag bugar mig för dig, du helige!

Når. Må ni båda aldrig skiljas från varandra.

Kon. *(för sig själv.)* Ack, att det vore så väl! *(Högt, i det han drager sin son intill sig.)* Buga dig för denne helige man min son!

Pr. Ayus. Du helige! Ayus, son till Urvasî, hälsar dig ödmjukt.

Når. Ett långt liv må beskäras dig!

Kon. Var god och tag plats här!

(Nårada sätter sig och efter honom de andra.)

Når. Jag har en hälsning till dig, konung, ifrån Indra.

Kon. Jag är beredd att lyda.

Når. Den allvetande känner din avsikt att bli eremit i skogen. Men nu är detta hans åstundan —

Kon. Vad fordrar han av mig?

Når. Visa siare förkunna, att ett stort krig förestår mellan gudar och demoner. Och du är vår tappre bundsförvant. Därför får du ej lämna din båge ifrån dig. Och Urvasî får stanna vid din sida, så länge du lever.

Urv. *(avsides.)* Ack, där rycktes taggen ur mitt hjärta!

Kon. Indra har att befalla över mig.

Når. Rätt så!

Kämpar du vid Indras sida,
vem förmår mot er att strida?
Han är solen, du är flamman,
verkande i endräkt samman.

(Han ropar mot skyn, kallande på nymferna.) Kom, Rambhå, och giv mig den heliga salvan, som Indra själv berett, att prins Ayus därmed må invigas till sin faders medregent!

(Rambhå med andra nymfer kommer medförande salvan.)

Nymferna. Se, här är det, helige!

Når. Låt prinsen taga plats på tronen!

Digitized by Google

Rambhâ. Kom, min son! *(Leder honom fram till tronen att sitta.)*

Nâr. *(tömmer flaskan över hans huvud.)* Fullborda nu ceremonien, Rambhâ!

Ram. *(gör så.)* Buga dig nu, min son, för den helige Nârada, för din fader och för din moder!

(Han gör så.)

Nâr. Må det gå dig väl!

Kon. Må du bliva främst i din ätt!

Urv. Må du bliva din faders glädje!

(Hovskalderna höras sjunga utanför.)

Den 1:e.

Hell dig, vår unge konung!

Himlens högsta gudar, furste, leder du ditt ursprung från.
Deras makt och deras visdom gått i arv från far till son.
Bliv du i din faders fotspår dina ättefäders like!
Då som hans ditt namn välsignas i ditt vida kungarike.

Den 2:e.

Från Himâlaya, det höga, Ganges' rena bölja går,
stannar ej, förrn hon den gränslöst vida oceanen når.
Alltså: fjället, oceanen, båda ha de del i henne.
Så är också kungamakten här fördelad mellan tvenne.

Nymf. *(gå fram till Urvasî.)* Vi lyckönska dig till din sons kungavärdighet och att du får stanna hos din make!

Urv. Ja, detta är ju till lycka för alla. *(Hon tager Ayus vid handen.)* Se här, min son, din moders äldre syster. Buga dig för henne!

Kon. Vänta! Den hyllningen vill jag vara med om.

Nâr. Vid din Ayus' kröning kommer jag ihåg,
huru Indras son en gång jag vigas såg
till sin faders bistånd på hans härnadståg.

Kon. Visst kommer min son att gå långt, då han har en sådan beskyddare som du.

Nâr. Är det något mera du vill begära av Indra?

Digitized by Google

Kon. Vad kan jag mera önska, då han är mig bevågen? Endast ett vill jag be om:

Kunde oss en sådan lycka givas,
att ej guld och visdom längre kivas,
bättre skulle man i världen trivas.

(Alla gå.)

(Här slutar skådespelet Urvasî och hennes hjälte.)

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google